

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 14 oktober 2010 in zaak
nrs. 10/33530 en 10/33529 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 september 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 oktober 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 oktober 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak op 22 december 2010 ter zitting behandeld, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, bijgestaan door mr. J.J. Wedemijer, advocaat te Alkmaar, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan de minister van Justitie.

2.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.1. De vreemdeling heeft eerder, op 27 februari 2006, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Die aanvraag is bij besluit van 29 januari 2008 afgewezen. Op 17 september 2010 heeft de vreemdeling opnieuw zodanige aanvraag ingediend. Die aanvraag is bij besluit van 24 september 2010 afgewezen. Dat besluit is van gelijke strekking als dat van 29 januari 2008, zodat de

voorzieningenrechter op het tegen het besluit van 24 september 2010 ingestelde beroep terecht voormeld beoordelingskader heeft toegepast.

2.3. Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister de grieven 1 en 2 ingetrokken.

2.4. De vreemdeling heeft aan zijn op 17 september 2010 ingediende aanvraag ten grondslag gelegd dat de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh in Irak is verslechterd. Volgens hem doet zich daar thans de uitzonderlijke situatie voor, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Hij heeft hiertoe gewezen op - onder meer - de "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines (hierna: de UNHCR-Guidelines van april 2009) for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van de United Nations High Commissioner for Refugees van juli 2010 (hierna: de UNHCR-notitie) en informatie van de minister van Buitenlandse Zaken (Aanhangsel Handelingen II, 2009/10, nr. 2635; hierna: de informatie van de minister van Buitenlandse Zaken).

2.5. In grief 5 klaagt de minister dat, samengevat weergegeven en voor zover hier van belang, de voorzieningenrechter ten onrechte de door de vreemdeling in beroep overgelegde UNHCR-notitie heeft betrokken bij zijn beoordeling. De UNHCR-notitie is afkomstig uit een bron die voor hem niet toegankelijk is, aldus de minister.

2.5.1. Uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 november 2009 in zaak nr. 200803744/1/V2, www.raadvanstate.nl), volgt dat het aan de vreemdeling is om de zijns inziens tot toetsing van het besluit van gelijke strekking nopende nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan te voeren. Hij moet de ter onderbouwing daarvan ingeroepen stukken overleggen dan wel daarvan een vindplaats vermelden, om het de rechter mogelijk te maken om direct en ambtshalve te treden in de vraag of de vreemdeling aldus nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd.

2.5.2. Anders dan de minister betoogt, is de UNHCR-notitie niet afkomstig uit een niet-openbare bron. Weliswaar is de door de vreemdeling in zijn beroepschrift vermelde vindplaats van de UNHCR-notitie niet voor eenieder toegankelijk, de website van de UNHCR waarop de UNHCR-notitie staat, is dat wel. Omdat de vreemdeling de UNHCR-notitie niet louter onder vermelding van de vindplaats heeft ingeroepen, maar daarnaast de zijns inziens relevante passages daaruit heeft opgenomen in zijn beroepschrift en de vreemdeling het de voorzieningenrechter klaarblijkelijk mogelijk heeft gemaakt van de UNHCR-notitie kennis te nemen, kan in dit geval niet worden gezegd dat hij deze ten onrechte bij zijn beoordeling heeft betrokken.

Grief 5 faalt in zoverre.

2.6. In de grieven 3, 4 en 5, voor zover hier van belang, klaagt de minister dat, zakelijk weergegeven, de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij, in het licht van de informatie uit de UNHCR-notitie en de informatie van de minister van Buitenlandse Zaken, in het besluit onvoldoende heeft gemotiveerd dat zich in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, niet de uitzonderlijke situatie voordoet waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, bescherming biedt.

2.6.1. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat uit de UNHCR-notitie en de informatie van de minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de veiligheidssituatie in Nineveh is verslechterd, zodat de minister in het besluit niet had mogen volstaan met de enkele overweging dat in Nineveh geen sprake is van een uitzonderlijke situatie. De minister had nader moeten motiveren waarom zich geen situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, voordoet. De enkele verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 20 januari 2009 in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden, (JV 2009/74) is daartoe niet voldoende, omdat de verslechtering van de veiligheidssituatie ruim een jaar na dit arrest heeft plaatsgevonden, aldus de voorzieningenrechter.

2.6.2. De minister heeft aan het voornemen van 22 september 2010, dat in het besluit van 24 september 2010 is herhaald en ingelast, ten grondslag gelegd dat uit gezaghebbende en objectieve bronnen, waaronder het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Irak van januari 2010 (hierna: het ambtsbericht van januari 2010) blijkt dat het niveau van geweld in Nineveh niet zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die daarnaar worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Een dergelijke situatie doet zich slechts onder zeer uitzonderlijke omstandigheden voor. Het EHRM heeft een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. De omstandigheid dat sprake is van een geweldssituatie waarbij slachtoffers vallen is op zichzelf, hoe betreurenswaardig ook, niet voldoende, aldus de minister. Voor dit standpunt heeft de minister steun gevonden in het arrest van het EHRM van 20 januari 2009.

Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister toegelicht dat uit de UNHCR-notitie, de door de vreemdeling overgelegde brief van VluchtelingenWerk Nederland van 9 november 2010 (hierna: de brief van VluchtelingenWerk), het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Irak van oktober 2010 (hierna: het ambtsbericht van oktober 2010) en de overige door de vreemdeling overgelegde stukken blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, nog steeds zorgelijk is, maar dat zich daar geen "most extreme case of general violence" voordoet. Volgens de minister is de veiligheidssituatie rond de Iraakse parlementsverkiezingen in maart 2010 weliswaar verslechterd, maar daarna verbeterd tot het niveau van vóór 2010. Hij betoogt dat hij zich in het besluit van 24 september 2010 dan ook terecht, onder verwijzing naar het arrest van het EHRM van 20 januari 2009, op het standpunt heeft gesteld dat zich in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, niet de uitzonderlijke situatie

voordoet waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt.

2.6.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl), kan uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, (www.curia.europa.eu), gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade.

De Afdeling heeft over Irak, meer in het bijzonder Nineveh, eerder overwogen (bijvoorbeeld de uitspraken van 23 december 2009 in zaak nr. 200907502/1/V2 en van 30 augustus 2010 in zaak nr. 201000497/1/V2; www.raadvanstate.nl) dat uit de UNHCR-Guidelines van april 2009 niet kan worden afgeleid dat de minister zich in de in die zaken aan de orde zijnde besluiten, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Irak van mei 2009, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de mate van willekeurig geweld in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, in het kader van een gewapend conflict dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat de desbetreffende vreemdelingen, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico liepen op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.6.4. In het ambtsbericht van januari 2010, dat betrekking heeft op de periode van mei 2009 tot en met januari 2010, is over de veiligheidssituatie in Irak en Nineveh het volgende vermeld:

"De veiligheidssituatie was in grote delen van Irak ook gedurende deze verslagperiode over het algemeen zeer ernstig. Er was sprake van etnisch en/of religieus gemotiveerd geweld, politiek geweld en zware misdaad. Het geweld kwam voor in de vorm van bomaanslagen, schiet- en steekpartijen, ontvoeringen, intimidatie en andere mensenrechtenschendingen. Volgens officiële Iraakse cijfers eiste het geweld in 2009 meer dan 3.000 burgerslachtoffers. Hoewel het aantal burgerdoden in 2009 lager lag dan in 2008, kan in deze verslagperiode, alle factoren in overweging nemend, over het algemeen niet of nauwelijks worden gesproken van een verbetering van de veiligheidssituatie ten opzichte van de vorige verslagperiode. Over het algemeen kan worden gesteld dat het geweld multi-dimensionaal (etnisch, religieus, politiek, crimineel) en soms willekeurig is. Het grootste deel van het geweld is gericht tegen personen die geassocieerd worden met de Iraakse overheid, inclusief het Iraakse veiligheidsapparaat, politici en hun familie, ambtenaren en rechters. Het sektarische geweld treft nog altijd met name sjiïeten in door soennieten gedomineerde gebieden en

soennieten in door sjiieten gedomineerde gebieden, zij het in aanzienlijk mindere mate dan tijdens voorgaande verslagperiodes.

In de vier provincies formeel onder bestuur van de federale regering in Bagdad die grenzen aan de Koerdische regio, was de veiligheidssituatie gedurende de verslagperiode zeer onstabiel. Er vonden geregeld ernstige geweldsincidenten plaats. In het hele gebied hadden burgers te maken met bomaanslagen, schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie. Naast willekeurig geweld bedoeld om de regio te destabiliseren en het gezag van de autoriteiten te ondermijnen, was er sprake van gericht geweld tegen leden van verschillende religieuze en/of etnische groepen en van Iraakse veiligheidsorganisaties en soennitische burgerwachten. Diverse bronnen melden dat er ook in deze verslagperiode sprake was van actieve beïnvloeding van de bevolkingssamenstelling in door Arabieren en Koerden betwiste gebieden. Volgens verschillende bronnen concentreert Al-Qaida in Irak zijn activiteiten op de door Arabieren en Koerden betwiste gebieden in het noorden van Centraal-Irak. Voorts zijn er andere, voornamelijk soennitische, gewapende groeperingen aanwezig, waaronder aanhangers van het voormalige bewind van Saddam Hoessein.

De verantwoordelijkheid voor de veiligheid in de vier provincies is sinds 1 juli 2009 in handen van de Iraakse veiligheidsorganisaties en, in de gebieden die de facto onder Koerdische controle staan, de Koerdische veiligheidsorganisaties. Ook de zogenaamde burgerwachten of 'Awakening Councils', gewapende soennitische groeperingen die in 2006 en 2007 de kant van de Iraakse regering hebben gekozen tegen onder meer Al-Qaida in Irak, zijn in het gebied actief. Ook in deze verslagperiode hebben de Iraakse veiligheidsorganisaties, ondersteund door de MNF-I, hun offensief tegen Al-Qaida in Irak en andere terroristische groeperingen in Nineveh en Diyala voortgezet. Zij zijn echter in het gehele noorden van Centraal-Irak nog altijd niet in staat voldoende bescherming te bieden aan burgers. Functionarissen en rekruten van de Iraakse veiligheidsorganisaties, alsmede van de MNF-I, zijn bovendien zelf doelwit van geweld."

2.6.5. Over migratiestromen wordt het volgende vermeld:

"Sinds de door de Verenigde Staten geleide militaire interventie in Irak in 2003 zijn naar schatting ongeveer 2 miljoen Irakezen hun land ontvlucht, terwijl meer dan 1,8 miljoen mensen binnenslands ontheemd zijn geraakt. Volgens schattingen van UNHCR keerden in 2009 meer dan 35.000 vluchtelingen en ruim 165.000 binnenlands ontheemden terug, tegen circa 25.000 vluchtelingen en 195.000 ontheemden in 2008. In 2009 zouden meer dan 165.000 personen zijn teruggekeerd naar hun oorspronkelijke woonplaats, waarvan meer dan de helft terugkeerde naar Bagdad. De Iraakse regering stimuleert de terugkeer van binnenlands ontheemden, onder meer door een toelage van 1 miljoen IQD toe te kennen aan elke ontheemde familie die terugkeert en door middel van Return Assistance Centers, die assisteren bij het terugvorderen van eigendommen."

2.6.6. In het ambtsbericht van oktober 2010, dat betrekking heeft op de periode van februari tot en met september 2010 is over de veiligheidssituatie in Irak en Nineveh, voor zover hier van belang, het volgende vermeld:

"De veiligheidssituatie was in deze verslagperiode in bepaalde delen van Irak en op bepaalde momenten nog altijd zeer ernstig. Het geweldsniveau in Irak fluctueerde echter door de verslagperiode heen en varieerde sterk per gebied. Zo verslechterde de veiligheidssituatie in de weken na de verkiezingen van 7 maart 2010, maar was het geweldsniveau eind april weer ongeveer op het niveau van vóór 7 maart. Daarnaast was volgens het Amerikaanse Ministerie van Defensie het gemiddelde aantal uitgevoerde aanslagen in de periode van 1 maart tot en met 31 mei 2010 in de provincie Bagdad ongeveer zes, in de provincie Basra minder dan één en in de drie provincies van Noord-Irak ongeveer nul. Volgens officiële cijfers van de Iraakse autoriteiten kwamen in de acht maanden van deze verslagperiode in Irak ruim 2.000 burgers door geweld om het leven. De niet-gouvernementele organisatie Iraq Body Count (IBC) schat het aantal burgerdoden in dezelfde periode op meer dan 2.800. Ter vergelijking, in de laatste acht maanden van de voorgaande verslagperiode (juni 2009 t/m januari 2010) lag het aantal burgerslachtoffers volgens de Iraakse autoriteiten eveneens op ruim 2.000 en volgens IBC op ruim 3.000; het aantal burgerdoden in de acht maanden van de verslagperiode van het algemeen ambtsbericht Irak juni 2007, ten dele geactualiseerd op 14 februari 2008 (juni 2007 t/m januari 2008) werd door IBC geschat op meer dan 12.000. Hoewel meerdere bronnen over de afgelopen jaren, inclusief deze verslagperiode, een (licht) positieve ontwikkeling van de veiligheidssituatie waarnemen, wisselen op de korte termijn verslechteringen en verbeteringen elkaar af. Er kan dan ook niet in zijn algemeenheid voor de gehele verslagperiode worden gesproken van een verbetering of verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak ten opzichte van voorgaande verslagperiodes. Er was ook in deze verslagperiode, met name in Centraal-Irak, sprake van etnisch en/of religieus gemotiveerd geweld, politiek geweld en zware criminaliteit. Het grootste deel van het geweld is gericht tegen personen die geassocieerd worden met de Iraakse overheid. Sinds alle andere landen in 2009 hun militaire missies in Irak hebben beëindigd, bestaat de buitenlandse militaire aanwezigheid in Irak nog slechts uit Amerikaanse troepen, die vanaf 1 januari 2010 opereren onder de naam United States Forces – Iraq (USF-I). De USF-I hebben echter ook in deze verslagperiode op verzoek van de Iraakse autoriteiten deelgenomen aan operaties van het Iraakse leger.

In de vier provincies formeel onder bestuur van de federale regering in Bagdad die grenzen aan de Koerdische regio, was de veiligheidssituatie gedurende de verslagperiode onstabiel. Burgers hadden in het gehele gebied nog altijd te maken met bomaanslagen, schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie. Willekeurig geweld bedoeld om de regio te destabiliseren en het gezag van de autoriteiten te ondermijnen, met name in de vorm van (zware) bomaanslagen, kwam in deze verslagperiode minder vaak voor dan in voorgaande verslagperiodes. Gedurende de verslagperiode was er vooral sprake van gericht geweld tegen leden van Iraakse veiligheidsorganisaties en soennitische burgerwachten, soennitische politici en geestelijken en leden van verschillende religieuze en/of etnische minderheidsgroepen. De verantwoordelijkheid voor het grootste deel van het geweld in het noorden van Centraal-Irak werd gedurende de verslagperiode toegeschreven aan terroristische cellen, die ofwel opereren onder de naam Al-Qaida in Irak ofwel als zodanig door de Iraakse autoriteiten worden bestempeld. Iraakse veiligheidsorganisaties, al dan niet ondersteund door de *United States*

Forces in Iraq (USF-I), hebben hun strijd tegen Al-Qaida in Irak en andere gewapende groeperingen in het noorden van Centraal-Irak voortgezet.

De handhaving van openbare orde en veiligheid in de vier provincies is in principe in handen van de Iraakse veiligheidsorganisaties, die in voorkomende gevallen worden ondersteund door de USF-I en de gewapende soennietische burgerwachten of *Awakening Councils*. De Iraakse veiligheidsorganisaties zijn over het algemeen in het gehele noorden van Centraal-Irak aanwezig, behalve in de gebieden die defacto onder Koerdische controle staan. Die gebieden worden beveiligd door de Koerdische veiligheidsorganisaties, met name *Asayish* en *Peshmerga*, in een enkel geval naast of in samenwerking met Iraakse veiligheidsorganisaties. Door infiltratie van gewapende groeperingen, wijdverbreide corruptie en het gebrekkig functioneren van de rechtsstaat kunnen burgers in het noorden van Centraal-Irak in de praktijk niet altijd effectief een beroep doen op de Iraakse veiligheidsorganisaties voor bescherming. De Iraakse politie is weliswaar over het algemeen aanwezig en voor de burger bereikbaar, maar vaak niet bereid of in staat burgers te beschermen tegen terrorisme. Functionarissen en rekruten van leger en politie zijn bovendien zelf vaak slachtoffer van geweld. Daarnaast komt het voor dat onschuldige burgers slachtoffer worden van politie of militaire operaties tegen terroristische organisaties of andere gewapende groepen."

2.6.7. Over migratiestromen wordt, voor zover hier van belang, het volgende vermeld:

"Volgens schattingen van UNHCR keerden in de eerste acht maanden van 2010 meer dan 18.000 vluchtelingen en ongeveer 71.000 binnenlands ontheemden terug, tegen circa 35.000 vluchtelingen en 165.000 ontheemden in heel 2009. De terugkeer van binnenlands ontheemden is volgens UNHCR gedurende deze verslagperiode niet toegenomen ten opzichte van de vorige verslagperiode. In de eerste acht maanden van 2010 zouden ongeveer 71.000 personen zijn teruggekeerd naar hun oorspronkelijke woonplaats, waarvan meer dan de helft terugkeerde naar Bagdad."

2.6.8. In de UNHCR-notitie, die betrekking heeft op de periode van april 2009 tot juli 2010, is over de veiligheidssituatie in Irak en Nineveh het volgende vermeld:

"Reports indicate that the targeting of Government of Iraq officials, members of the Iraqi security forces, Awakening Council members and prominent citizens continue unabated. Compared to 2008, there has been a significant increase in the use of magnetic and adhesive bombs attached to vehicles as a weapon to assassinate particular individuals. The Iraq Body Count (IBC), a project which maintains data on civilian deaths, reported that in 2009 the annual civilian death toll was 4,644. Reports for 2010 indicate that some 2,000 Iraqis were killed and some 5,000 others were injured during the first five months of 2010. An upsurge in violence was noted since the 7 March 2010 elections and casualty statistics for the months of April and May 2010 reflect an increase in the numbers of Iraqis killed and wounded in violence. Reports show that in 2009 and early 2010, insurgents carried out several mass-casualty attacks, including on high-profile, highly guarded targets such as Iraqi government institutions, prominent hotels and foreign

embassies. The assaults resulted in hundreds of civilians killed or injured in the attacks. The reported incidents mostly took place in the central governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din as well as in Al-Anbar, which has seen an increase in violence since the summer of 2009.

Since early 2010, the ISF, with the help of the USF-I, have arrested or killed a large number of senior insurgent leaders, in particular members of Al-Qa'eda in Iraq. Ongoing attacks illustrate that the groups are still intent on, and capable of, attacks. Under the Status-of-Forces Agreement (SOFA) of 30 June 2009, the Iraqi authorities have taken over full responsibility for the security of the country. The former Multinational Forces-Iraq/United States Forces-Iraq former MNF-I/USF-I have withdrawn from Iraqi cities, towns and villages and operate from their military bases at the request of the Iraqi Government. The Iraqi Security Forces (ISF) have almost reached their intended end strength of about 680,000 members. Since spring 2009 the Iraqi Government has been fully responsible for managing and integrating the largely Sunni Awakening Councils or Sons of Iraq (Sol) groups into the ISF and Iraqi government employment. This process is still ongoing and by April 2010, of the 94,000 Sol, some 9,000 had transitioned into the ISF and over 30,000 into other government employment."

2.6.9. Over migratiestromen wordt het volgende vermeld:

"The first five months of the year saw the return of 7,064 Iraqis to Iraq, primarily from neighbouring countries, as well as 37,330 Internally Displaced Persons returning to their places of origin. Most of the returnees were from Baghdad and Diyala Governorates."

2.6.10. In de brief van VluchtelingenWerk wordt, onder gedeeltelijke verwijzing naar het ambtsbericht van oktober 2010 en de UNHCR-notitie, het volgende vermeld:

"Verschillende bronnen melden een verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak in het voorjaar van 2010. Het aantal burgerdoden door geweld in Irak is vanaf januari 2010 tot en met augustus vrijwel constant toegenomen. De website Iraq Body Count (IBC) noemt de volgende dodencijfers januari: 259, februari: 296, maart: 311, april: 376, mei 370, juni: 353, juli: 424, augustus: 503. In september is het aantal burgerdoden weer lager: 242, maar in oktober is er volgens een voorlopige telling weer een stijging naar 302 doden. Ook het aantal veiligheidsincidenten nam in de zomer van 2010 weer sterk toe. Volgens een rapportage van 30 oktober aan het Amerikaanse Congres was er in het derde kwartaal van 2010 sprake van een verviervoudiging ten opzichte van het kwartaal daarvoor. Er waren gemiddeld meer dan 50 veiligheidsincidenten per dag. Op 6 november vielen er 37 gewonden door bomexplosies en raketaanvallen in Kirkuk en Bagdad. Iraakse veiligheidstroepen hebben ontegenzeggelijk vooruitgang geboekt in hun optreden, maar er blijven urgente problemen bestaan."

2.6.11. Uit de aldus overgelegde stukken blijkt weliswaar dat de algemene veiligheidssituatie in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, nog immer zorgelijk is en dat de veiligheidssituatie is verslechterd rond de Iraakse parlementsverkiezingen in maart 2010, maar daaruit blijkt evenzeer dat de

veiligheidssituatie daarna weer op het niveau van vóór de verkiezingen is gekomen. Sinds de eerste helft van 2009 is in Irak, ook in Nineveh, sprake van een zich ontwikkelende veiligheidsstructuur, bestaande uit Iraakse veiligheidsorganisaties en - in verminderde mate - Amerikaanse troepen.

Mede als gevolg van de sinds de eerste helft van 2009 aanwezige veiligheidsstructuur is de frequentie, aard en intensiteit van het geweld in Irak gewijzigd; ernstige geweldsincidenten zijn in het jaar 2010 minder talrijk dan in voorgaande jaren en het geweld is daarnaast minder willekeurig dan voorheen. Anders dan in de jaren vóór 2010 is het geweld veeleer gericht op destabilisatie van overheidsgezag en de veiligheidsstructuur. Het is gericht tegen leden van veiligheidsorganisaties en etnische en religieuze groepen. Vanwege de verminderde willekeur van het geweld en de gewijzigde middelen van geweldpleging, is het aantal dodelijke burgerslachtoffers verminderd ten opzichte van de jaren vóór 2010. Vele personen die als gevolg van het geweld vóór 2010 hun toevlucht in andere delen van Irak en daarbuiten hebben genomen, zijn teruggekeerd naar Irak, daartoe gestimuleerd door het toekennen van toelagen door de Iraakse overheid.

2.6.12. Gelet hierop heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, geen sprake is van de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, meer in het bijzonder Nineveh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade.

De Afdeling vindt voor dit oordeel steun in het gegeven dat het EHRM op 24 november 2010 op de website, www.echr.coe.int, te kennen heeft gegeven dat het - mede gelet op de door de UNHCR en de Nederlandse regering aan het EHRM ter kennis gebrachte stukken over de algemene veiligheidssituatie in Irak - anders dan vanaf 22 oktober 2010 het geval was, verzoeken van Iraakse vreemdelingen om het treffen van "interim measures" weer uitsluitend op individuele gronden beoordeelt.

2.6.13. Gelet op het vorenoverwogene heeft de minister in het besluit van 24 september 2010 deugdelijk gemotiveerd dat zich in Irak, meer in het bijzonder Nineveh, niet de uitzonderlijke situatie voordoet waartegen artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bescherming biedt. De overige door de vreemdeling overgelegde stukken, een rapport van de Danish Immigration Service van september 2010, een brief van het EHRM in zaak nr. 22669/10, een beslissing van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 25 augustus 2010 in zaak nr. 09/30572, een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 29 januari 2010 in zaak nr. 09/36544, en door het Kamerlid Voordewind aan de minister van Justitie op 9 september 2010 gestelde vragen over uitzettingen naar Irak (Aanhangsel Handelingen II, 2010/11, nr. 270), bieden geen grond voor een andersluidend oordeel.

De grieven 3 en 4 en grief 5, voor het overige, slagen.

2.7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen,

wordt overwogen dat, nu uit hetgeen hiervoor onder 2.6.12. en 2.6.13. is overwogen volgt dat het beroep van de vreemdeling op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn faalt, hij overigens geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd, uit het door hem aangevoerde niet kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan en hij voorts niet heeft aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland, (JV 1998/45), er voor een verdere rechterlijke toetsing van het besluit van 24 september 2010 geen plaats is.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 14 oktober 2010 in zaak nr. 10/33529;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.M. Bosma, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

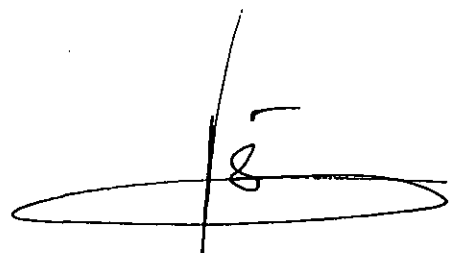
w.g. Bosma
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 februari 2011

572.

Verzonden: 4 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummers: AWB 10/33530 (voorlopige voorziening) en
AWB 10/33529 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter in de zaak tussen

geboren op _____ van Iraakse nationaliteit, verzoeker,
gemachtigde: mr. J.J. Wedemeijer, advocaat te Alkmaar.

en

de Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. L. Vorhelfen.

Inleiding

1.1 Op 17 september 2010 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 22 september 2010 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldcentrum (AC) afgewezen. Verzoeker heeft tegen dit besluit beroep bij deze voorzieningenrechter ingesteld en de voorzieningenrechter verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, totdat op het beroep is beslist.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 7 oktober 2010. Verzoeker is aldaar verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

2.1 Op grond van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter, indien een verzoek om voorlopige voorziening wordt gedaan, beroep bij de voorzieningenrechter is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

Over het beroep

2.2 Verzoeker heeft eerder op 27 februari 2006 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Op deze aanvraag is laatstelijk bij besluit van 29 januari 2008 afwijzend beslist. Deze afwijzing heeft door de uitspraak van 16 december 2008 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, formele rechtskracht gekregen.

2.3 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van

zaaknummers: AWB 10/33530 (voorlopige voorziening) en
AWB 10/33529 (beroep)

blad 2

State (hierna: de Afdeling) moet, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998 in de zaak Bahaddar tegen Nederland (LJN: AG8817) voordoen.

2.4 De voorzieningenrechter dient dus te beoordelen of eiser aan zijn aanvraag van 17 september 2010 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd.

2.5 Niet in geschil is dat verzoeker afkomstig is uit Faïda, nabij Mosul, gelegen in de provincie Nineveh in Irak.

2.6 Verzoeker heeft in beroep aangevoerd dat de veiligheids situatie in Irak, en ook in de provincie Nineveh, sinds de verkiezingen van 7 maart 2010 is verslechterd. Verzoeker heeft daartoe verwezen naar onder meer de recente "Note on the Continued Applicability of the April UNHCR Eligibility Guidelines" van juli 2010 en de beantwoording van Kamervragen door de Minister van Buitenlandse Zaken (TK 2009-201, nr. 2635). Verzoeker betoogt dat het geweld in de provincie Nineveh sinds de verkiezingen van maart 2010 zo ernstig is toegenomen dat hij, indien hij thans naar Mosul moet terugkeren, wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat verweerder deze ontwikkelingen, geleid op het nieuwe artikel 83 van de Vw, in de beoordeling had dienen te betrekken.

2.7 Verweerder heeft zich hierover ter zitting op het standpunt gesteld dat, hoewel uit de informatie van de UNHCR (Guidelines van juli 2010) en de antwoorden van de Minister van Buitenlandse Zaken volgt dat de veiligheids situatie in Irak na de verkiezingen van 7 maart 2010 is verslechterd, verweerder niet beschikt over informatie waaruit blijkt dat gesproken kan worden van een dussdanige extreme situatie van algemeen geweld dat elke uitzetting naar Irak een schending van artikel 3 van het EVRM zou opleveren.

2.8 Op grond van artikel 83 van de Vw zal de voorzieningenrechter de door verzoeker genoemde rapporten betrekken bij haar beoordeling, nu sprake is van feiten en omstandigheden die na het bestreden besluit zijn aangevoerd, dan wel aannemelijk zijn gemaakt. Daarentrent overweegt de rechtbank als volgt.

2.9 In de "Note on the Continued Applicability of the April UNHCR Eligibility Guidelines" van 1 juli 2010 wordt op pagina 1, onder het kopje "Summary" vermeld:

"It was the Office's intention to update them [the April 2009 UNHCR Guidelines] after one year in light of the evolving situation in Iraq. However, as set out briefly in this Note and its Annex, the current situation in Iraq is characterized by ongoing uncertainty due to the delay in the formation of a new government following the elections in March

zaaknummers: AWB 10/33530 (voorlopige voorziening) en
AWB 10/33529 (beroep)

blad 3

2010, by the unpredictable security situation – which will in all likelihood also be affected by the drawdown of United States combat forces from Iraq set to be completed by 31 August 2010 – as well as by the continuing serious social and human rights situation in the country. In these circumstances, the Note is being issued as an interim advisory to affirm the continued validity of the April 2009 UNHCR Guidelines and to inform that issuance of revised guidance is pending further developments in Iraq.”

Op pagina's 2 en 3 van deze Note, onder het kopje 'Security developments' wordt onder meer het volgende vermeld:

“An upsurge in violence was noted since the 7 March 2010 elections and casualty statistics for the months of April and May 2010 reflect an increase in the numbers of Iraqis killed and wounded in violence. [...] The reported incidents mostly took place in the central governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din as well as in Al-Anbar, which has seen an increase in violence since the summer of 2009.”

2.10 Uit de hiervoor aangehaalde informatie leidt de voorzieningenrechter af dat sinds de verkiezingen in maart 2010 de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder in bepaalde delen daarvan waaronder in Nineveh, is verslechterd en het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld is toegenomen. Ook leidt de voorzieningenrechter hieruit af dat de UNHCR zich in zijn Note van juli 2010 op het standpunt stelt dat, nu de situatie in Irak is verslechterd ten opzichte van de periode waarop de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection needs of Iraqi asylum seekers” van april 2009 betrekking hadden, de daarin opgenomen aanbeveling om Irakezen uit bepaalde gebieden niet gedwongen terug te sturen, thans *a fortiori* geldt en om die reden wordt gehandhaafd.

2.11 Nu verweerder niet heeft weersproken dat sinds de verkiezingen in maart 2010 sprake is van een toename van geweld in Irak, en mede in aanmerking genomen de berichtgeving van de Minister van Buitenlandse Zaken over de verslechterde veiligheidssituatie in Irak sinds de verkiezingen op 7 maart 2010 (TK 2009-201, nr. 2635), is de voorzieningenrechter in navolging van de uitspraak van deze rechtbank van 7 oktober 2010, LJN:BO0103, van oordeel dat verweerder niet zonder nadere motivering heeft kunnen volstaan met de enkele mededeling van zijn standpunt dat de aard en intensiteit van het geweld in Irak niet dusdanig zijn dat elke uitzetting naar dit land een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren. De verwijzing door verweerder naar de uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009 in de zaak F.H. v. Zweden maakt dit niet anders, nu de toename van het geweld na de verkiezingen in Irak ruim een jaar na deze uitspraak heeft plaatsgevonden.

2.12 Uit het vorenstaande volgt dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Nineveh, ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 22 september 2010 geen aanleiding vormt te concluderen dat sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger bij terugkeer, enkel door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige schade als bedoeld in de Definitierichtlijn. Voor zover verweerder stelt niet te kunnen beschikken over de informatie genoemd in de door verzoeker genoemde rapporten, omdat hij geen toegang heeft tot Vluchtweb, merkt de voorzieningenrechter op dat verweerder zonodig de rapporten had kunnen opvragen bij verzoekers gemachtigde.

zaaknummers: AWB 10/33530 (voorlopige voorziening) en
AWB 10/33529 (beroep)

blad 4

2.13 Het beroep is gegrond en de voorzieningenrechter vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb. De voorzieningenrechter draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoeker met inachtneming van deze uitspraak.

Over de voorlopige voorziening

2.14 Omdat verzoeker in afwachting van dat besluit rechtmatig verblijf heeft in Nederland, zal het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen worden afgewezen.

Over de voorlopige voorziening en het beroep

2.15 In dit geval ziet de voorzieningenrechter aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8.84, vierde lid, van de Awb gelezen in samenhang met artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de door verzoeker gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1.311,- (1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 437,-).

Beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 22 september 2010;

draagt verweerder op binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoeker, met inachtneming van deze uitspraak;

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van het geding ten bedrage van € 1.311,-, te betalen aan verzoeker.

Aldus vastgesteld door mr. M. te Brugge en in het openbaar uitgesproken op 14 oktober 2010.

De griffier:

mr. L.E. Mollerus

De rechter:

mr. M. ter Brugge

afschrift verzonden op:

14 OKT 2010

zaaknummers: AWB 10/33530 (voorlopige voorziening) en
AWB 10/33529 (beroep)

blad 5

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen wat de gegrondverklaring van het beroep betreft binnen één week na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van state, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Tegen de afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen hoger beroep open.

De uitspraak van de voorzieningenrechter is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep ongegrond wordt verklaard. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de voorzieningenrechter waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

H

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

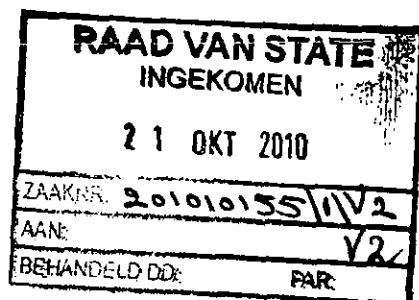
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State

Postbus 20019

2500 BA DEN HAAG

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Rij(s)e(n)
Onderwerp

Proces Procesvertegenwoordiging
mr. M.M.J. Pieters
(073) 888 3017
21 oktober 2010
0802-27-0405

2

Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel alsmede verzoek om voorlopige voorziening / Irak

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht van 14 oktober 2010, verzonden op 14 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/33529.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden binnen zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat hij geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, terwijl met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet zou worden gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

B.J. ten Berg, senior procesvertegenwoordiger

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 OKT 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:

de Minister voor Immigratie en Asiel te Den Haag
appellant
gemachtigde: mr. J.H.J. ten Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage,
zitting houdende te Utrecht
van 14 oktober 2010
met kenmerk AWR 10/33529

Inzake:

met IND-kenmerk 0602-27-0405
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. J.J. Wedemmeljer
advocaat te Alkmaar (Postbus 3092, 1801 GB)

Procesvertegenwoordiging
postbus 88,
5200 AC 's-HERTOGENBOSCH

Contactpersoon:
mr. M.M.J. Pijlers
Tel. 073 888 3017
fax 073 888 3087

1. Inleiding

- 1.1. Waar hierna de Minister voor Immigratie en Asiel (verder: de Minister) wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon voor vreemdelingenzaken.
- 1.2. De Minister komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht (verder: de voorzieningenrechter) van 14 oktober 2010, verzonden op 14 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/33529 (productie), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep van (verder: verweerder) tegen het besluit van 22 (lees: 24) september 2010 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verweerder en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 27 februari 2006 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag is laatstelijk bij besluit van 29 januari 2008 afgewezen. Het door verweerder tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle, van 16 december 2008 (AWB 08/5203) niet-ontvankelijk verklaard, waardoor het besluit van 29 januari 2008 formele rechtskracht heeft gekregen.
- 2.2. Op 17 september 2010 heeft verweerder een opvolgende aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw).
- 2.3. Bij besluit van 24 september 2010, aan verweerder uitgereikt in het aanmeldcentrum Schiphol, heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.4. Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. De voorzieningenrechter heeft ten onrechte niet de gehele besluitvorming van de Minister in het kader van artikel 29, eerste lid, Vw getoetst.

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.5 op pagina 2 van de bestreden uitspraak enkel:

"Niet in geschil is dat verzoeker afkomstig is uit Falda, nablj Mosul, gelegen in de provincie Nineveh in Irak."

Grief 3

- 3.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.10 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Uit de hiervoor aangehaalde informatie luidt de voorzieningenrechter af dat sinds de verklozingen in maart 2010 de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder in bepaalde delen daarvan waaronder Nineveh, is verslechterd en het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld is toegenomen. Ook luidt de voorzieningenrechter hieruit af dat de UNHCR zich in zijn Note van juli 2010 op het standpunt stelt dat, nu de situatie in Irak is verslechterd ten opzichte van de periode waarop de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection needs of Iraqi asylum seekers" van april 2009 betrekking hadden, de daarin opgenomen aanbeveling om Irakezen uit bepaalde gebieden niet gedwongen terug te sturen, thans *a fortiori* geldt en om die reden wordt gehandhaafd."

Grief 4

- 3.4. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.11 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Nu verweerder niet heeft weersproken dat sinds de verklozingen in maart 2010 sprake is van een toename van geweld in Irak, en mede in aanmerking genomen de berichtgeving van de Minister van Buitenlandse Zaken over de verslechterde veiligheidssituatie in Irak sinds de verklozingen op 7 maart 2010 (TK 3009-2010), nr. 2635), is de voorzieningenrechter in navolging van de uitspraak van deze rechtbank van 7 oktober 2010; LJN BO0103, van oordeel dat verweerder niet zonder nadere motivering heeft kunnen volstaan met de enkele mededeling van zijn standpunt dat de aard en intensiteit van het geweld in Irak niet dusdanig zijn dat elke uitzetting naar dit land een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren. De verwijzing door verweerder naar de uitspraak van het RbRM van 20 januari 2009 in de zaak F.H. v. Zweden maakt dit niet anders, nu de toename van het geweld na de verklozingen in Irak ruim een jaar na deze uitspraak heeft plaatsgevonden."

Grief 5

- 3.5. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.12 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Uit het vorenstaande volgt dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Nineveh, ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 22 september 2010 geen aanleiding vormt te concluderen dat sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger bij terugkeer, enkel door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige schade als bedoeld in de Definitierichtlijn. Voor zover verweerder stelt niet te kunnen beschikken over de informatie genoemd in de door verzoeker genoemde rapporten, omdat hij geen toegang heeft tot luchtweb, merkt de voorzieningenrechter op dat verweerder zonnig de rapporten had

kunnen opvragen bij verzoekers gemachtigde. "

- 3.6. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen van de voorzieningenrechter berusten de verdere rechtsoverwegingen op pagina 4 van de bestreden uitspraak. Gegrondheving van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. Hoewel verweerder zich heeft beroepen op de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw en de Minister deze aanspraak gemotiveerd heeft verworpen, heeft de rechtbank nagelaten zich over de desbetreffende beroepsgrond uit te laten, terwijl niet gebleken is dat één van de in artikel 30, aanhef en onder a of d, Vw of de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h, l of j, Vw opgenomen gronden zich voordoet, waardoor bij wijze van uitzondering in het midden had kunnen blijven of verweerder aannemelijk heeft gemaakt verdragsvluchteling te zijn. Mitsdien heeft de rechterlijke toetsing ten onrechte niet aangesloten op de besluitvorming van artikel 29, eerste lid, Vw.

Vgl: *AbRS 3 december 2001, 200105129/1, JV 2002/19;*

~~*AbRS 13 maart 2003, 200300000/1, JV 2003/180.*~~

Ad grief 2

- 4.2. Niet in geschil is dat verweerder is geboren in nabij Mosul, in de provincie Nineveh in Irak en evenmin dat hij de Irakse nationaliteit heeft. De voorzieningenrechter heeft hierbij evenwel onvermeld gelaten dat verweerder heeft verklaard dat hij vanaf omstreeks 15 november 2006 tot medio juli 2010 in Syrië heeft verbleven.
- 4.3. Zoals uw Afdeling in de uitspraak van 16 januari 2009 (200805073/1) heeft overvogen moet voor de toepassing van artikel 15, aanhef en onder c, Definitieverrichtlijn worden bezien waar de vreemdeling voorafgaand aan zijn vertrek uit het land van herkomst zijn normale woon- en verblijfplaats had; waar de vreemdeling is geboren, is niet van belang. Nu verweerder voorafgaand aan zijn vertrek niet in zijn land van herkomst en meer in het bijzonder in de provincie Nineveh heeft verbleven maar in Syrië, dient te worden geconcludeerd dat hij niet afkomstig is uit een deel van Irak waar ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 24 september 2010 sprake was van een binnenlands gewapend conflict dan wel van gevolgen van een elders in Irak bestaand gewapend conflict, zodat de voorzieningenrechter reeds daarom tot de conclusie had dienen te komen dat verweerders beroep op toepassing van artikel 15, aanhef en onder c, Definitieverrichtlijn geen doel kon treffen.

Ad grieven 3, 4 en 5

- 4.4. Naar het oordeel van de Minister blijkt uit de 'Note on the continued applicability on the april 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi Asylum-seekers' van juli 2010 en de beantwoording van de Kamervragen door de Minister van Buitenlandse

Zaken (TK 2009-2101, nummer 2635) niet dat sprake van een relevante verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak. Daartoe acht de Minister ten eerste van belang dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2010 en voornoemde UNHCR-note weliswaar blijkt dat de situatie in Irak in het algemeen en in Bagdad en Centraal Irak in het bijzonder zeer ernstig is, maar niet dat de veiligheidssituatie ten tijde van het besluit van 24 september 2010 in die zin is verslechterd ten opzichte van de voorafgaande periode dat er in de provincie Nineveh sprake was van een situatie waarop artikel 15, aanhef en onder c, Definitie-richtlijn ziet. Immers, uit de in de door verwoorder ingebrachte stukken beschreven veiligheidssituatie kan niet worden afgeleid dat zich ten tijde van het besluit aldaar wel de uitzonderlijke situatie voordoet, beschreven in genoemd artikel 15, waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verwoorder bij terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging, dan wel een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Immers, uit de UNHCR-note van juli 2010 – die nadrukkelijk verwijst naar de UNHCR-Guidelines van april 2009 – volgt dat de UNHCR-guidelines en het daarin genoemde standpunt van de UNHCR onveranderd worden gehandhaafd. Daarom heeft de Minister terecht verwezen naar het arrest van het EHRM in de zaak F.I.I. v. Zweden van januari 2009, waarin het EHRM in punt 93 overweegt dat, hoewel de algemene veiligheidssituatie in Irak onzeker en problematisch is, de situatie in niet zo ernstig is dat het een schending van artikel 3 EVRM oplevert bij gedwongen terugkeer naar dat land.

- 4.5. Hoewel uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2010 naar voren komt dat de veiligheidssituatie over het algemeen niet of nauwelijks is verbeterd en zowel uit de notitie van de UNHCR van juli 2010 als uit de antwoorden van de Minister van Buitenlandse Zaken op Kamervragen volgt dat de veiligheidssituatie in Irak na de verkiezingen van 7 maart 2010 is verslechterd doordat het aantal geweldsincidenten is toegenomen, kan niet de gevolgtrekking worden gemaakt dat sinds voornoemd arrest van het EHRM een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak heeft plaatsgevonden dat de Minister tot een andere conclusie had behoren te komen. Naar het oordeel van de Minister heeft de voorzieningenrechter miskend dat verwoorder niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in de provincie Nineveh de situatie voordoet, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, Definitie-richtlijn en dat hem daarom een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend had moeten worden.

Vgl.: AbRS 8 maart 2010, 2009009295/1, LJN: BL7409

- 4.6. Ook overigens kan op basis van de geschetste verslechtering van de veiligheidssituatie na de verkiezingen van 7 maart 2010 niet worden geconcludeerd dat er in Centraal-Irak sprake is van 'the most extreme cases of general violence' dan wel de uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger (asielzoeker) die terugkeert naar Centraal-Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, Definitie-richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Weliswaar komt uit de genoemde berichtgeving naar voren dat er een toename is van

geweldsincidenten sinds de Iraakse verkiezingen op 7 maart 2010 waarbij (burger)slachtoffers zijn te betreuren, maar uit diezelfde informatie kan niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige (burger)slachtoffers zodanig is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van geweld in Irak, dan wel in Centraal Irak, in de periode sedert deze verkiezingen zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, Definitieve richtlijn. Dit alles heeft de voorzeleningenrechter miskend.

Ad grief 5

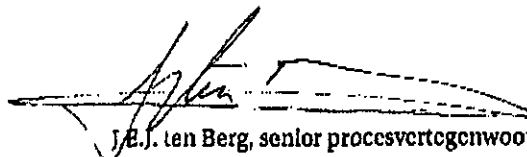
- 4.7. De Minister heeft geen kennis kunnen nemen van een aantal door verweerder in de gronden van zijn beroep genoemde rapporten die blijken de door verweerder gemaakte toevoeging zijn te raadplegen op vluchtweb. De betreffende rapporten zijn niet afkomstig uit een openbare bron, daar toegang tot Vluchtweb enkel middels een abonnement mogelijk is. Nu verweerder die stukken niet heeft overgelegd en evenmin heeft aangegeven dat deze op een andere vindplaats – zijnde wel een openbare bron – te raadplegen zijn, heeft de Minister deze terecht buiten beschouwing gelaten. De voorzeleningenrechter heeft ten onrechte overwogen dat de Minister in dat geval "zodanig de rapporten had kunnen opvragen bij [verweerders] gemachtigde".

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 24 september 2010 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 21 oktober 2010

Gemachtigde,

J.E.J. ten Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon (073) 888 3017
telefax (073) 888 3087